

[Peter Larsen.]

statsfond på 70 milliarder kr. — et beløb, som af økonomer jo i høj grad er draget i tvivl; det kan meget vel være større — skal $\frac{6}{7}$ af pensionsydelseerne betales af de løbende pensionsbidrag og kun $\frac{1}{7}$ af renter fra fonden. Det beløb, fonden skal bære, er altså med andre ord kun én procent, mens resten af fondsforrentningen simpelt hen vil blive spist op for at holde fonden ved lige. Man kunne jo spørge, om befolkningen virkelig skal ofre alle disse milliarder til opfødning af en gris, der æder sit eget flæsk.

Der siges også, at fondsooprævningen vil styrke den samlede opsparing. Erfaringerne fra Sverige tyder jo ikke på, at det er rigtigt. Det, der er sket derovre, er jo en flytning af opsparingen, men ikke en forøgelse, og denne flytning til statsfonds har tilsvarende svækket virksomhedernes egenopsparing og vil svække bankers og sparekassers mulighed for at betjene erhverv og befolkning. Denne flytning af opsparingen betyder også, at en stadig større del af den samlede opsparing flyttes fra konkurrencebestemt anvendelse til politisk bestemt anvendelse, fra privat opsparing til statsopsparing, og åbner mulighed for en socialisering, som vi afviser.

Vi har jo tidligere hørt — jeg tror, det var økonomiministeren, der var inde på det — at man måske passende kunne bruge ATP-fondens midler til at opkøbe jorden i Danmark for. Hvilken fristelse ville det så ikke være, hvis regeringen fik mulighed for at få fat i de mange milliarder, der her er tale om? Og andre muligheder kan jo også tænkes. Men venstre tror ikke på, at virksomhederne trives bedre, når de ledes fra et statskontor, tværtimod. Sådanne eksperimenter kan koste dyrt for de investeringer, der er nødvendige for at gøre de mange tusinde enkelte arbejdspladser bedre og stærkere i konkurrencen.

Alt dette er efter vor opfattelse ikke nogen nødvendig følge af selve tillægspensionen, og vi må bestemt vende os imod, at tillægspensionen skal misbruges til at hale disse store fondsdannelser igennem, som kun er et andet ord for større afgifter, og som giver mere magt til staten.

Hvis disse store fondsdannelser og den magtkoncentration, de fører med sig, skal være den smørelse, der kan få det indtægtsbestemte i tillægspensionen til at glide ned

hos SF, så var det bedre, om regeringen lod begge onder fare, så vi sammen kan gennemføre en fornuftig tillægspension med et ensartet og værdifast beløb til alle.

Vi mener også, at regeringen har pligt til at foretage og fremlægge en saglig belysning af hele dette spørgsmål, alle de virkninger, en sådan ordning vil føre med sig på alle områder, både socialt og økonomisk, en belysning, der viser det reelle behov, og som ikke mindst også drejer sig om de samfundsøkonomiske virkninger.

Venstre stiller sig positivt til den videre udbygning af trygheden i alderdommen, også i form af en tillægspension, men vi foreslår en VTP i stedet for regeringens ITP, og vi afviser de store og byrdefulde fondsopsparinger.

Poul Møller: Må jeg først have lov til at takke socialministeren for den interessante redegørelse, han gav tinget her den 12. oktober om regeringens hensigter i denne store sag, hvis størrelse vi formentlig alle sammen kan forstå, og hvis behandling her i tinget vi alle tillægger værdi.

Den er nu kommet til en principiel behandling her i salen, og det er vist en ret usædvanlig fremgangsmåde, man her har valgt. Jeg skal ikke kritisere den. Et lovgivningsområde starter jo gerne med et lovforslag, men her starter det altså med en redegørelse og en bebudelse af, hvilke tanker man vil arbejde videre med. Hvis der skal være idé i at have en debat herom, er det vel, for at man ikke skal binde sig og lægge sig fast på standpunkter, inden man i hvert fald har hørt reaktionerne hos andre over for det, man foreslår. Ellers har jeg i hvert fald vanskeligt ved at se, hvorfor vi skulle have principdebatten.

Jeg synes, at med dette formål kan det være rigtigt at afholde den, og vi har da også forinden villet give vort bidrag hertil, uden at vi naturligvis vil sige, at vort er ultimativt, eller at det ikke på det ene eller andet punkt kan ændres, når man hører debatten, og når man til sin tid kommer til realitetsforhandlinger om et lovforslag.

Det kommissorium, som kommissionen fik i 1964, var jo meget begrænset, og derfor har vi ikke haft nogen kommissionsbehandling af spørgsmålet om, hvorvidt man kunne gennemføre en tillægspensionering oven på